

РЕШЕНИЕ

№ 4920

гр. София, 23.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 01.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4176** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ във връзка с чл.4 от ЗОДОВ.

Ищецът С. Г. С. твърди, че на 14.3.2017 г. около 19.00 ч. на ул. А. е бил задържан от органите на МВР заедно с две други лица. Впоследствие в заповедта за задържане е посочено, че е бил задържан поради съмнения за държане на наркотични вещества. Действително, твърди, че е имал в себе си лекарства, но те били за болки в гърба му, които е закупил без рецепта. Твърди, че заповедта за задържане е без мотиви. Същевременно е бил държан повече от 20 ч. с белезници в 01 РПУ. Заповедта за задържане впоследствие е била отменена. Един ден е отсъствал от работа и се е наложило да дава обяснения.

Започналото срещу него и още четири човека наказателно дело за престъпление по чл. 345 НК е било прекратено след около 3 м., с постановление на СРП от 3.6.2017 г., по пр.пр. 11622/2017 г. В хода на проверката бил на няколко пъти разследван и призоваван като това се е научило в службата, в семейството и приятелите му.

Счита, че следва да се ангажира отговорността на СДВР /съгласно молбата от 29.11.2019 г./, защото именно органите на 01 РПУ на МВР са го арестували и задържали; изпратили са материалите от арестуването му на СРП за образуване на наказателно производство и е било образувано такова впоследствие.

Ето защо претендира 2500 лв. обезщетение за причинените му неимуществени вреди ведно със законната лихва от 15.6.2017 г. до окончателното плащане на главницата.

Ответникът – Столична дирекция вътрешни работи оспорва предявения иск по основание и размер. Твърди, че искът неоснователно е насочен към СДВР, доколкото СДВР не притежава качеството „правосубектност“ по конкретното дело и с оглед на това се явява ненадлежна страна. Излагат се съображения, че в исковата молба липсва конкретика и са изведени погрешни изводи за наличие на отговорност от СДВР. Твърди, че не са ангажирани и доказателства за извършени процесуални нарушения във връзка с изпълнение на служебните задължения на органите на СДВР. Сочи, че липсват обективни доводи поради какви обстоятелства следва да бъде ангажирана отговорността на СДВР. Не се установява участие на полицейските органи, които да осъществят наказателна репресия или други неправомерни действия спрямо ищеца без участието на прокурор. Ответникът излага съображения, че вредите следва да са в причинно-следствена връзка с действията на полицейските органи, каквито безспорни доказателства счита, че не са представени с исковата молба и с оглед на това същите са недоказани. Ответникът възразява срещу претендираното обезщетение за имуществени вреди в размер на 2500 лева, насочено срещу СДВР, доколкото искът е силно завишен и несъответстващ на твърдените вреди. Сочи също така, че по делото не са представени доказателства за увреждането. Прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение.

СПП счита, че искът е неоснователен. Следва да се присъди обезщетение само за периода на задържането, на основание чл. 52 ЗЗД.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното.

Установява се, че със заповед за задържане № 225зз-390/14.3.2017 г., издадена от старши полицай при 01 РПУ на СДВР ищецът С. Г. С. е бил задържан за срок от 24 ч., като е посочено основание „съмнение за притежание на наркотични вещества“ – чл. 354а, ал. 5 НК.

С решение № 4518/5.7.2017 г., влязло в сила на 25.7.2017 г., постановено по адм.д. № 3109/2017 г., на АССГ, 3 с-в, заповедта за задържане е отменена.

С решение №4837/10.7.2019 г., постановено по адм.д. № 8399/2018 г. на АССГ, влязло в сила на 12.12.2019 г., заповедта е била отменена.

На 14.3.2017 г. е започнато досъдебно производство срещу ищеца за престъпление по чл. 354, ал. 1 НК, по реда на чл. 212, ал. 2 НПК. Делото е изпратено на СРП с мнение на разследващия полицай за прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК. С постановление от 5.6.2017 г. на СРП досъдебното производство е било прекратено.

По делото е разпитан св. Д. П. Т., от показанията на който се установява, че при задържането му с процесната заповед ищецът и свидетелят били заедно, като С. е бил задържан по предположения, че е държал наркотици. В резултат на задържането, около три месеца по-късно С. е имал притеснения, проблеми с гаджето и майка му, а също и с работодателя, доколкото не е отишъл на работа на следващия ден. Не е искал да казва, че е бил задържан, поради което е трябвало да измисли някаква история. Знае, че са се влошили отношенията; загубило се е доверието между него и работодателя; впоследствие си сменил работата. Приятелката и майка му не вярвали, че той говори истината, че е невинен. Колата му е била паркирана на „синя зона“ и свидетелят е трябвало да я премести. Свидетелят твърди, че притесненията на С. са продължили около три месеца – той изглеждал притеснен и изнервен; тревожел се е.

Съдът, като взе предвид така установеното, както и становищата на страните, намира

следното:

Установява се наличието на първата от предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за основателността на разглеждания иск, а именно – незаконосъобразен акт на администрацията, което е прогласено с влязло в сила съдебно решение.

На следващо място, установява се, че в резултат на този незаконосъобразен акт ищецът е претърпял вреди – болки и страдания по време на задържането си, както и след него.

. След изтичане на срока на задържането също страдал; изживявал го. Ч. се много афектиран, като или се затварял в себе си, или агресирал. Ето защо следва да се приеме, че е налице и тази предпоставка за основателността на иска, поради което следва да се присъди обезщетение за причинените неимуществени вреди.

По отношение на техния размер. На основание чл. 52 ЗЗД следва да се определят по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. [чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ](#), са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния, обществения и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на [чл. 52 ЗЗД](#), база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

В случая от една страна следва да се има предвид това, че жалбоподателят е имал заболяване. Следва да се има предвид и това, че са се влошили отношенията с близките му, както и в работата. Следва да се има предвид и това, че е неосъждан, както и че това е първото му задържане.

От друга страна следва да се има предвид отосително краткия период, в който ищецът е търпял вреди – по-интензивни по време на 24-часовото задържане и по-малко – след това, до датата на прекратителното постановление на СРП, описано по-горе. Следва да се има предвид и това, че не се установява незаконното задържане по някакъв начин да се е отразило на социалния или обществения статус на ищеца, освен в посочените аспекти.

Ето защо и като се има предвид датата, на която той е задържан – 14.3.2017 г., съдът намира, че справедливото обезщетение следва да се определи в размер на 500 лв.

По разноските. Ищецът се установява, че е направил разноски в размер на 810 лв., поради което и предвид частичната основателност на исковете следва да се присъдят разноски, съответни на тази част – 162 лв.

Доколкото ответникът претендира разноски за юрисконсултско обезщетение и предвид частичната основателност на исковете, както и предвид фактическата и правна сложност на делото, то следва да му се присъдят разноски за такова в размер на 162 лв. Ето защо не следва да се присъждат разноски, доколкото се компенсират.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Г. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], сумата от 500 лв. обезщетение за причинените му неимуществени вреди– болки и страдания от незаконно задържане въз основа на заповед за задържане № 225зз-390/14.3.2017 г., издадена от старши полицаи при 01 РПУ на СДВР, ведно със законната лихва върху сумата, 15.6.2017 г. до окончателното ѝ плащане ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 2500 лв., както и исканията на страните за разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ: